

καλυπτόμενον ὑπὸ μακρῶν καὶ χρυσοῦράτων βο-
στρίχων. Πλὴν φεῦ, ἐπὶ τοῦ ὥραιου τούτου προσώπου
ὕπῃρχεν ἐντετυπωμένη ἡ σφραγίς τοῦ θανάτου.

Ὅταν εἶδε ταῦτα ὁ Φερνάνδος ἐξέριψε τὴν κεφαλὴν
ἐπὶ τῶν χειρῶν του καὶ ἤρχισε νὰ ὀλοκίζη. Ἡ κόρη
ἀνῆγειρε τὰ βλέφαρά της, ἀν καὶ θνήσκουσα, ἀνεγνώ-
ρισε τὸν νεανίαν.

— Φερνάνδε, εἶπε μὲ φωνὴν μόλις ἀκουομένην,
ἐρχεσαι πολὺ ἀργά. Αὐτὸς, ἔφθασε τὸν ἴδα... Ἡ
ώρα ἐσήμανε καὶ θὰ φύγωμεν... Μῆτέρ μου δός
μοὶ τὸν νυμφικὸν στέφανόν μου... θέλει εἶναι ἰδικός
σου, Φερνάνδε, ἔσταν ὁ ἱερεὺς τὸν εὐλογῆσει ἐπὶ τοῦ
μετώπου μου...

Ἡ λέδη Σ. ἠγέρθη, καὶ λαβοῦσα νωπὸν στέφανον
ἐκ κυάνων κείμενον ἐπὶ τινος ἔδρας ὅπου ἀνωφελῶς
ἐκτείνοντο ἐπίσης ὁ πέπλος καὶ ἡ λευκὴ ἐσθῆς ἡ νυμ-
φικὴ ἔθεσεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς θυγατρὸς της
ἀσπαζομένη συγχρόνως αὐτῇ.

— Μῆτέρ μου, ἐπανελάβην, ἀποθνήσκουσα μὲ φω-
νὴν διακεκομμένην· συγχώρησόν μοι τὸ σφάλμα μου,
συγχώρησόν μοι τὰς λύπας ὅπου σὰς ἐπροξένησα...
Φερνάνδε, δός μοι τὴν χεῖρά σου, τὸ ἱερόν εἶναι
ἐστολισμένον, μᾶς περιμένει... Ἴδου ὁ Γεώργιος
ἐρχόμενος... Ἡ προσευχὴ ἀναβαίνει εἰς τοὺς οὐ-
ρανούς Θεοτόκε Παρθένε... Γεώργιε... Μῆτέρ
μου... Ὑψίστε Θεέ, ὦ πόσον ὁ οὐρανὸς εἶναι ὡ-
ραῖος!...

Καὶ τὰ χεῖλη της ἐκείνουτο εἰσέτι, ἀλλ' ἡ φωνὴ
της εἶχε σβυσθῆ... Τὰ πάντα τετέλεστε, ἡ νύμφη
μετέβη εἰς τοὺς οὐρανούς.

Τότε πανταχόθεν ἠγέρθησαν οἱ κλαυθοὶ καὶ οἱ
θρήνοι καὶ ὁ Φερνάνδος γονυπετὴς παρὰ τὴν κλίνην
ἐκυψε τὸ μέτωπόν του ἐπὶ τῆς καταψύχρου χειρὸς
τῆς ἀποθανούσας. Τὴν ἐπιούσαν συνώδευσε τὸ λείψα-
νον εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐξεπλήρωσε τοιοῦτοτρόπως
μέγρι τέλους τὴν ὑπόσχεσίν του.

Ἡ δὲ παρθένος ἐτάφη εἰς τὴν κοιλάδα ἐκείνην
καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου της ἐτέθη λευκὸν μάρμαρον μὲ τὴν
ἐξῆς μόνον ἐπιγραφὴν.

ANNA

Τῆ 15 Αὐγούστου 18....

Ἡ κόρη εἶχεν ἀποθάνει τὴν ἡμέραν τῆς Παραγίας.

—

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΛΑΧΟΡΗΣ.

Τὸ μέρος τῶν Ἰνδιῶν τὸ ὀνομαζόμενον Πέντσαπ
κυκλοῦται ὑπὸ πέντε ποταμῶν τὸ Δίχιλου, τὸ Τσέ-
ναβ, τὸ Βιάχ, τὸ Ράβη καὶ τὸ Σετλεδί, τὰ ὕδατα τῶν
ὁποίων ἐνούμενα ἐκχέονται εἰς τὸν Ἰνδὸν ποταμόν.
Ἡ λέξις Πέντσαπ καθιεροῦ καθ' ἑαυτὴν τὴν φυσικὴν
ταύτην ὀροθέτησιν· διότι Περσιστὶ, πεντοῖ σημαίνει
πέντε καὶ ἄπ ὕδωρ.

Κατακτηθεῖσα ποτὲ ὑπὸ τῶν φαλαγγῶν Ἀλεξάνδρου
τοῦ Μεγάλου καὶ ἐκτεθειμένη ἀπὸ τῆς ἐνδεκάτης
ἐκατονταετηρίδος εἰς τὰς συνεχεῖς ἐπιδρομὰς τῶν
Μουσουλμάνων κατακτητῶν, ἡ χώρα αὕτη κατείχeto
εἰσέτι πρὸ πενήτηκοντα περίπου ἐτῶν, ὑπὸ διαφόρων
Σίχων ἀρχηγῶν. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας εἶδομεν ἐν
αὐτῇ συσταίνόμενον νέον Κράτος. Τοῦτο δὲ συνέστη-
σεν ἡ πολιτικὴ τοῦ Ρουνζίτ-Σίγγ, ἡ δὲ ἀνδρεία καὶ
τὰ πλεονεκτήματα Γαλλῶν τιμῶν, ἐξέτεινον καὶ ἐνί-
σχυσαν τὰς κατακτήσεις αὐτοῦ. Ἡ τελευταία αὕτη
περίστασις, ἐκτεθεῖσα κατὰ πρῶτον δι' ἀπλῶν διηγῆ-
σεων, κατὰ φυσικὸν λόγον διῆγειρεν ἐν Γαλλίᾳ με-
γάλην ὑπὲρ τῆς μεμακρυσμένης ταύτης ἐπαναστάσεως
μέριμναν. Αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Βίκτορος Ζάκεμων
καὶ αἱ ἐσχάτως ὑπὸ διαφόρων ἐφημερίδων συλλεχθεῖ-
σαι σημειώσεις, ἀπὸ τῆς ἐν Παρισίοις ἀφίξεως τοῦ

στρατηγοῦ Ἀλλάρδ, ἐνίσχυσαν ἔτι μᾶλλον τὴν πε-
ριέργειαν τοῦ κοινοῦ, χωρὶς ὅμως νὰ δυνηθῶσι νὰ εὐ-
χαριστήσωσιν αὐτῇ. Ὅθεν ἐσκέφθημεν ὅτι, οἱ ἀνα-
γνώσται ἡμῶν εὐχαρίστως θέλουσιν ἰδεῖ ἐνταῦθα ἱστο-
ρικὴν περίληψιν τῶν συγχρόνων συμβάντων, ὧν τὸ
Πέντσαπ ὑπῆρξε τὸ θέατρον· ἀλλ' ἀπαιτεῖται, διὰ
νὰ ἐκθέσωμεν ταῦτα, ὅσον ἐνεστί σαφέστερον, νὰ διέλ-
θωμεν τροχάδην ἐπὶ τινῶν παλαιῶν ἤδη τετελεσθέν-
των γεγονότων.

Περὶ τὰ τέλη τῆς δεκάτης πέμπτης ἐκατονταετη-
ρίδος, Ἰνδός τις ἑνόματι Σανάκ Σάχ, εἰλκυσε περὶ
αὐτόν, διὰ τῶν ἀρετῶν του καὶ τῆς εὐγλωττίας του,
μέγαν ἀριθμὸν μαθητῶν, πρὸς οὓς ἐδίδαξε τὴν ἐνότητα
τοῦ Θεοῦ, τὴν ἐνέργειαν τοῦ καλοῦ, τὴν εἰρήνην καὶ
τὴν ἀνοχὴν πασῶν τῶν θρησκειῶν. Τὰ παραγ-
γέλματα αὐτοῦ συνελέχθησαν ἐν τῇ βίβλῳ τῇ ἐπι-
γραφομένῃ Ἀδι-Γράνθ (ἡ πρώτιστος βίβλος). Σεβό-
μενος ὡς ἱεράρχης τῆς νέας ταύτης πίστεως, ἐξελέ-

ζατο, πρὸ τοῦ θανάτου διάδοχον τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ, ἓνα τῶν μαθητῶν του ἀποξενῶν αὐτῆς τὰ ἴδια αὐτοῦ τέκνα. Ἡ θρησκεία αὕτη ἐφαίνετο ὡς συστηθεῖσα ἐπὶ ἑδραίων βάσεων καὶ ὁμοῦ αἱ καταδρομαὶ τῶν Μουσουλμάνων, ἃς ὑπέστησαν αἱ διάδοχοι τοῦ Νανὰκ, ἐπέφερον κατ' ὀλίγον τροποποιήσεις τινὰς εἰς τὸ δόγμα τοῦτο. Ὁ Γουρού-Γοβίνδ-Σίγγ δέκατος πνευματικὸς ἄρχων τῶν Σίγων (περὶ τὰ τέλη τῆς δεκάτης ἐβδόμης ἑκατονταετηρίδος) ἐπέειπε τοὺς ὁπαδοὺς του, ὅτι τὰ εἰρηνικὰ παραγγέλματα τοῦ πρώτου αὐτῶν νομοθέτου διεκινδύνευον τὴν ὑπαρξίν των. Τοῖς ἐπέβαλε νὰ ὀρκισθῶσι παντοτεινὸν κατὰ τῶν Μουσουλμάνων μῖσος, διὸ καὶ μετ' ὀλίγον μέρος τοῦ λαοῦ τῶν Σίγων, μετεμορφώθη εἰς λαὸν πολεμιστῶν. Οἱ μαχηταὶ οὗτοι ἔλαβον τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ Σίγγ (λέοντος) ἐνῶ οἱ γεωργοὶ διετήρησαν ἀπλῶς τὸ ὄνομα τοῦ Σίγγου (μαθητοῦ). Ἀντιθέτως πρὸς τὰ ἔθιμα τῶν ἄλλων Ἰνδῶν, οἱ Σίχαι, ἀπ' ἀρχῆς, δὲν παρεδέχθησαν οὐδεμίαν διάκρισιν τάξεως, ἢ τοῦλάχιστον δὲν καθιέρωσαν κανὲν προνόμιον. Ὁ Γουρού-Γοβίνδ ἐπέτρεψε τὴν χρῆσιν τοῦ κρέατος ἀπάντων τῶν ζώων, ἐκτὸς ἐκείνου τῆς ἀγελάδος, τὰ δὲ παραγγέλματα ταῦτα οἱ Σίχαι διατηροῦσιν εἰσέτι μετ' εὐλαβείας· ἐκτὸς τούτου ἐπέβαλεν εἰς πάντα Σίχων νὰ μεταχειρίζηται τὰς λέξεις, ἐπιτυχία καὶ νίκη εἰς τὸν Γουρού, ὡς τύπον προσαγορεύσεως καὶ συνθήματος συνενότους.

Ὁ τωρινὸς διακριτικὸς χαρακτὴρ τοῦ ἔθνους τῶν Σίγων προκύπτει ἐκ τῆς φύσεως τῆς διοικήσεως αὐτῶν, ὡς αὕτη συνεστήθη ὑπὸ τοῦ Γουρού-Γοβίνδ. Ἀπαντες οἱ Σίχαι ἀρχηγοὶ ἦσαν τὸ πάλαι ἀνεξάρτητοι ἀπ' ἀλλήλων, καὶ μόνον ἀνωτέραν αὐτῶν ἀνεγνώριζον ἐξουσίαν τὴν τοῦ Κχάλας, ἥτοι τὸ ἄόρατον δαιμόνιον τῆς διοικήσεως, ἀρχὴ ἱερὰ τῷ κράτει, ἐνώπιον τῆς ὁποίας πᾶς ὁ λαὸς ὑπετάσσεται. Εἰς σοβαρὰς περιστάσεις, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξήρητο ἡ σωτηρία τοῦ ἔθνους, ἅπαντες οἱ πολιτικοὶ ἀρχηγοὶ συνήρχοντο τῇ προσκλήσει τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἀκαλῖς, ἐν Ἀμοιτσαρ, ὅπου ἐσχημάτιζον τὸ Γουρού-Μάτα, ἥτοι σύνοδον τῶν Σίγων ἧς αἱ ἀποφάσεις ἐθεωροῦντο ὡς νόμοι. Ἡ τοιαύτη τῶν Σίγων ὁμοσπονδία διελύθη ὑπὸ τῶν Μογῶν Ἀυτοκρατόρων. Ὁ Γουρού-Γοβίνδ ἀπώλεσε καὶ οὗτος τὴν ζωὴν εἰς τὸν καταστρεπτικὸν τοῦτον πόλεμον. Διασκορπισθέντες κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς τελευταίας ἑκατονταετηρίδος, οἱ Σίχαι ἀνεφάνισαν εἰς τὸ Πέντσαπ, ὀλίγον τινα καιρὸν μετὰ τὰς κατακτήσεις τοῦ Ναδῖρ Σάχ, καὶ κατάρθωσαν νὰ ἐγκατασταθῶσιν ἐν αὐτῇ, καὶ νὰ πολεμῶσι κατὰ τῶν αυτοκρατορικῶν στρατευμάτων τοῦ Μογῶλου, τὰ ὁποῖα εἶχον ἐκπέσει ἤδη ὀλοτελῶς τῆς προτέρας αὐτῶν ὑπεροχῆς.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν πολέμων τούτων ἀνεφάνισαν πρῶτον, ἐπὶ τῆς πολιτικῆς σκηνῆς οἱ πρόγονοι τοῦ 'Ρουντζιτ-Σίγγ· ὁ ἀρχαιότερος δὲ αὐτῶν καὶ οὐ τινος ἢ φήμη διετηρήθη, ἦτο ἀπλοῦς ζεμινδάρ (κτηματίας) ὀνόματι Δεζῶν, ὅστις δι' ὄλην εἶχε περιουσίαν τρία ἄστροα καὶ ἐν φρέαρ· ὁ υἱὸς αὐτοῦ Νάδ-Σίγγ ἠτπάσθη τὴν Σιχικὴν θρησκείαν· ὁ δὲ υἱὸς τούτου καλούμενος Τσαράτ-Σίγγ, εὐτυχῆσας κατάρθωσε

νὰ συστήτῃ ἐν σερδάρι ἥτοι διοίκησιν συγκεκλιέναν ἐκ 2,500 ἵππων. Ὁ Μάχα-Σίγγ υἱὸς τοῦ Τσαράτ-Σίγγ ὑψήσθη ἐπὶ μᾶλλον τὴν περιουσίαν ταύτην, καὶ ἀπέκτησε δόξαν τινα διὰ τινῶν λαμπρῶν στρατιωτικῶν κατορθωμάτων. Ἀπέθανε τῷ 1792 ἀφήσας τὸν υἱὸν τοῦ 'Ρουντζιτ-Σίγγ, δωδεκαετῆ τότε, ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τῆς μητρὸς του. Ἡ πενθερὰ αὐτοῦ Σάδα-Κούμβαρ ἐξήσκει μεγάλην ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων ἐπιρροήν· ὁ 'Ρουντζιτ-Σίγγ ἐχρεώσθη εἰς τὰς βαδισουργίας καὶ τὴν ἐπιτηδειότητα τῆς ἐξόχου ταύτης γυναικὸς, τὴν ἐπιτυχίαν διαφόρων σημαντικῶν ἐπιμερήσεων. Ἐφ' ἱκανὸν χρόνον ὑπεστήριξεν αὐτὸν διὰ τῆς ἐπιρροῆς τῆς καὶ τῶν συμβουλῶν τῆς, καὶ τοῦτο ἔπραξε μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν, ἐν τῇ ἀπληστία αὐτοῦ, ὁ ἀπλειστος Σίγος μονάρχης, ἠθέλησε ν' ἀποστερήσῃ αὐτὴν τῆς προικοκτησίας αὐτῆς· αὕτη δὲ ἐσυγχίσθη μετ' αὐτοῦ, καὶ ἔκτοτε δὲν ἠδέλησε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ συμβιβασθῇ, οὔτε νὰ ἀναλάβῃ ὑπὸ τὸ πρόσχημα προσποιομένης φιλιώσεως, τὴν ἀποστερηθεῖσαν ἐλευθερίαν τῆς.

Ἡ ἀνατροπὴ τοῦ 'Ρουντζιτ-Σίγγ ἦν εἰς ἄκρον παρημελημένη· παραδεδομένος ὀλοτελῶς εἰς τὰς ἡδονὰς, καὶ εἰς τὰς διασκεδάσεις τῆς ἐξοχῆς, δὲν ἠθέλησε νὰ μάθῃ οὐδεμιᾶς γλώσσης ἀνάγνωσιν ἢ γραφήν. Τρομερὰ ἀσθένεια ἀπεστέρησεν αὐτὸν τοῦ ἐνός ὀφθαλμοῦ, χαλαρώσασα ταῦτοχρόνως ἐπὶ πολὺν χρόνον καὶ τὰς σωματικὰς αὐτοῦ δυνάμεις. Ἀλλ' ἅμα γινόμενος δεκαεπταετής, ὁ χαρακτὴρ αὐτοῦ μετεβλήθη, ἀνέλαβεν μόνος τὰς ἡνίας τῆς διοικήσεως, ἐξώρισε τὸν προθυπουργὸν του καὶ ὡς βεβαιούσιν, ἐφαρμάκωσεν τὴν μητέρα αὐτοῦ· καὶ αὐτὸς ὁ πατὴρ αὐτοῦ Μάχα-Σίγγ εἶχε πράξει πατροκτονίαν.

Τὸ πρῶτον φιλόδοξον βῆμα τοῦ 'Ρουντζιτ, ἐπρόδθη ἀπὸ τὰς κατὰ τῆς πόλεως τῆς Λαχῶρης πρωτεύουσας τοῦ Πεντσαπ ἐπιχειρήσεις του. Οἱ Ἀφγάναι εἰτινες εἶχον ἤδη κυριεύσει αὐτὴν κατὰ τὰ 1797 ἠνάγκασαν τοὺς Σίχας ν' ἀποσυρθῶσι πρὸς τὴν ἄρκτην ἐλθόντων δὲ τούτων πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, ὁ 'Ρουντζιτ-Σίγγ, ἐπεκαλέσθη διὰ τῆς μεσιτείας τοῦ Σαδὰ-Κουμβάρ, τὴν παρχώρησιν τῆς Λαχῶρης ἐπ' ἀμοιβῇ ὑπηρεσιῶν τινῶν τὰς ὁποίας ὑπεχρεοῦτο νὰ κάμῃ πρὸς τινὰς τῶν Ἀφγάνων ἀρχηγῶν· ὅθεν ὁ Σαδὰ-Κουμβάρ συγκατετέθη εἰς τοῦτο καὶ ἐπεφόρτησε μόνον τὸν 'Ρουντζιτ ν' ἀποδειώξῃ τρεῖς Σίχους ἀρχηγούς· οἵτινες ἦσαν ἐγκαταστημένοι εἰς Λαχῶρην. Ὁ 'Ρουντζιτ ἐσχημάτισε κόμμα μεταξὺ τῶν ἐν τῇ πόλει εὐρισκομένων Μουσουλμάνων· εἰσῆλθεν αἶφνης ἐν αὐτῇ, καὶ εὐκόλως περιεποιήσατο εἰς ἑαυτὸν τὴν ὑπὸ τῶν Ἀφγάνων δοθεῖσαν αὐτῷ χώραν. Τὴν κατάκτησιν ταύτην διετήρησεν εἰς ἑαυτὸν ἀπὸ τὰ 1800, συστήσας ἐν αὐτῇ καὶ τὴν ἑδρὰν τῆς Κυβερνήσεώς του. Τὰ ἐπόμενα τέσσαρα ἔτη μετεχειρίσθη εἰς ἐκστρατείας κατὰ τῶν Σίχων ἀρχηγῶν· ἐκάστη τῶν ἐκστρατειῶν τούτων ἐπέφερον εἰς αὐτὸν τὴν κατάκτησιν φρουριῶν, πόλεων, ἢ χρηματικῶν φόρων. Ἐκστρατείας δὲ πλήρης ἐπιτυχίας ὑπῆρξεν ἡ πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ἰνδοῦ ἥτις παρέσχεν εἰς αὐτὸν μεγάλας ὕλικας ὠφελείας.

Ἡ φρόνησις τοῦ Ῥουντζιτ, ὡς πρὸς τὰς μετὰ τῶν ὑποδεεστέρων ἀρχηγῶν σχέσεις του, ἀπεδείχθη τρανῶς κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ πολέμου τῶν Ἀγγλων κατὰ τοῦ ἀρχηγοῦ Μαχράτ-Χαλκάρ. Ὁ ἀρχηγὸς οὗτος ὑποχωρῶν ἐνώπιον τῶν Ἀγγλικῶν δυνάμεων καὶ ἀποσυρόμενος εἰς Πένσταπ, ἐπροσπάθησε νὰ ἐλκύσῃ πρὸς αὐτὸν τοὺς Σίχαι. Ὁ Ῥουντζιτ-Σίγγ διέφυγεν ἐπιτηδείως τὰς περὶ συμμαχίας προτάσεις, χωρὶς ἐκ τούτου νὰ διακόψῃ τὰς μετὰ τὸν Μαχράτ ἀρχηγὸν ὑπαρχούσας φιλικὰς σχέσεις· ἡ δὲ φρόνιμος αὐτῆ διαγωγὴ προσέτρεψε τοὺς Ἀγγλους νὰ τῷ ἐξασφαλίσωσι τὴν ἡσυχοῦν κατοχὴν τῆς ἐπικρατείας

γενομένης συμπλοκῆς τυχαίας μεταξὺ τῶν Ἀκαλιῶν καὶ ἐνὸς Ἀγγλικοῦ ἀποσπάσματος, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ πρῶτοι ἐτράπησαν εἰς φυγὴν ἂν καὶ πολυπληθεῖς, τὸ τοιοῦτον ἠλάττωσε τὸ θάρρος τοῦ Ῥουντζιτ-Σίγγ. Δὲν ἠθέλητε πλέον νὰ ἀντιπαλαίσῃ κατὰ τῆς τακτικῆς τῶν εὐρωπαϊκῶν στρατευμάτων, καὶ ἔσπευσε νὰ συνομολογήτῃ συνθήκην ἐν ἣ ὑπέτρετο νὰ παύσῃ τὴν περαιτέρω πρόοδον τῶν κατακτητῶν του πρὸς ἄρκτον τῆς Σετλεδύ. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης (1809) ἡ μεγαλητέρα ἀρμονία ὑπάρχει μεταξὺ τῶν Ἀγγλων καὶ τοῦ βασιλέως τῆς Λαχόρης, ὅστις εὗρεν ἄλλο στάδιον πρὸς ἐξάσκησιν τῆς φιλοδοξίας αὐτοῦ.

αὐτοῦ. Ἀπεναντίας βραδύτερον ἀρχηγοὶ τινες Σίχαι, κατοικοῦντες μεταξὺ Σετλεδύ καὶ Τσοῦμμας, ἀνησυχῶντες ὡς πρὸς τοὺς σκοποὺς τοῦ Ῥουντζιτ, ἠθέλησαν νὰ ἐξασφαλίσωσιν εἰς ἑαυτοὺς τὴν προστασίαν τῶν Ἀγγλων, ἀλλ' ὁ Ῥουντζιτ κατώρθωσε νὰ ἐλκύσῃ αὐτοὺς εἰς Λαχόρην, καὶ εἰδείξεν εἰς αὐτοὺς τσαυτὰ δείγματα φιλίας, ὥστε καθυστάσας πρὸς καιρὸν τοὺς φόβους των. Καὶ μ' ὅλα ταῦτα, μετὰ τινα καιρὸν ἐξέτεινε τὰς κτήσεις του πρὸς ἄρκτον τῆς Σετλεδύ. Τότε οἱ Σίχαι ἀρχηγοὶ ἐπεκαλεσθήσαν δριστηνικῶς τὴν βοήθειαν τῶν Ἀγγλων, οἵτινες, ἂν καὶ ὀλιγόριθμοι, προὐχώρησαν πρὸς τὴν Σετλεδύ. Κατ' ἀρχὰς ὁ Ῥουντζιτ-Σίγγ ἀψήφησε τὸ πρᾶγμα· ἀλλὰ

Ἀπὸ τὰ 1810 ἕως τὰ 1814 ὁ Ῥουντζιτ-Σίγγ ὑπέταξεν εἰς αὐτὸν Μουσουλμάνους τινὰς ἀρχηγούς κατοικοῦντας εἰς τὰ ὄρη τὰ διαχωρ' ὄντα τὸ Πένσταπ ἀπὸ τὴν Κασιμιριάν. Μολοντοὶ ἐκηρύσσουτο φίλος καὶ σύμμαχος τῶν Ἀφγάνων, τοῖς ἀφῆρσε μ' ὅλα ταῦτα δύο σημαντικὰς πόλεις, τὸ Ἄττὸκ καὶ τὴν Μούλταν· κατὰ τὸ 1818 διέβει τὸν Ἰνδόν, καὶ ἐκυρίευσε τὴν πόλιν Πίχανερ, ἐξ ἧς δὲν ἔλαβε κατ' ἀρχὰς εἰμὴ μεγάλας ποσότητας χρημάτων. Μετὰ τὸ κατόρθωμα τοῦτο ἐπανῆλθεν εἰς Λαχόρην διὰ νὰ προετοιμασθῇ νὰ ἐπιδράμῃ κατὰ τῆς Κασιμιρίας τὴν ὁποίαν ἐπροθαλαμιοῦσε πρὸ πολλῶν ἡδῆ ἐτῶν, πλὴν ἠναγκάσθη ν' ἀναβάλλῃ τὸ σχέδιον τοῦτο κατὰ τὰ 1814, μετὰ τινα

δυστυχῆ μετὰ τῶν Ἀφγάνων συνάντησιν. Εὐτυχέστερος κατὰ τὰ ἔτη 1818 καὶ 1819, ὑπέταξεν ἅπασαν τὴν ὠραίαν ταύτην κοιλάδα, ὥστε, εἰς ἔνδειξιν τῆς εὐχαριστήσεώς του, ἐρωταγωγῆσε τρεῖς κατὰ συνέχειν νύκτας τὰς πόλεις τῆς Λαχόρης καὶ τῆς Ἀμριτσάρ.

Κατὰ τὰ 1823 ὁ Ρουντζιτ ἐξησφάλησε τὴν ἐξουσίαν του εἰς Πίχανερ· ἔδωκε τὴν πόλιν ταύτην εἰς μουσουλμάνον τινα, ἐν εἴδει ἡγεμονίας ἐξαρτωμένης ἀπὸ τὴν αὐτὴν τῆς Λαχόρης.

Κατὰ τὰ ἐπόμενα τέσσαρα ἔτη ὀλίγη ἦτο ἡ ἐνέργεια τῶν Σιχικῶν στρατευμάτων· ἡ ὑγεία τοῦ Ρουντζιτ-Σιγγ ἐξησθενίσθη ὡς ἐκ τῆς ἀτάκτου ζωῆς τὴν ὁποίαν διῆγε· ἐπολέμει ὀλίγον, ἐξηκολούθει φρολογῶν τοὺς φίλους του, τοὺς συγγενεῖς του καὶ τοὺς συμμάχους του, ἵνα ἐπαυξήσῃ οὕτω τὰ πλοῦτη αὐτοῦ.

Συμβάν σημαντικὸν κατὰ τὰ ἔτη 1827 ἀνεκάλεσεν εἰς τὰ ὄπλα τὸν Σιχικὸν στρατόν. Φανακός τις, ὀνόματι Σεῖτ-Ἀχμέτης, ὅστις εἶχεν ἀπέλθῃ καὶ εἰς Μέκκαν, καὶ εἶδε καὶ τὴν μουσουλμανικὴν Ἰνδιάν, κατὰ τὴν ἐπάνοδόν του, ἐνεδύθη τὸ πρόσωπον τοῦ προφήτου εἰς τὰ ὄρη τοῦ Ἀφγανιστᾶν. Διεκέρυξεν αὐτὸν ὡς ἐμπνευσμένον καὶ ἐπιφορτισμένον νὰ ἐκδικήσῃ τὴν μουσουλμανικὴν θρησκείαν, καταστρέφων τοὺς Σίχας. Μετ' οὐ πολὺ συνήθροισε ἀπείρους δυνάμεις κατὰ τοῦ Ρουντζιτ-Σιγγ ὅστις ὅμως πρόελαβεν αὐτὸν· τὰ στρατεύματα αὐτοῦ γεχυμασμένα κατὰ τὴν εὐρωπαϊκὴν τακτικὴν, κατετρόπισαν τὰ ἄτακτα σιῆρη τοῦ Σεῖτ-Ἀχμέτη. Μάχην ὁ προφήτης ἐδοκίμασε δις εἶτι τὴν τύχην τῶν ὄπλων· δις ἀποκρουσθεὶς, ἐφρονεύθη κατὰ τὰ 1831. Εἰς μίαν τῶν ἐκστρατειῶν τούτων ὁ Ρουντζιτ-Σιγγ ὠδήγησε μόνος του τὸν στρατόν.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ὁ ἡγεμὼν τῆς Λαχόρης ἐνησχολήθη εἰς τὸ νὰ στερεώσῃ τὴν ἐξουσίαν του. Κατεγίνετο εἰς τὸ νὰ κρατῆ διὰ τοῦ φόβου τοὺς ὑποτελεῖς αὐτῶ ἀρχηγούς, καὶ ἐδιπλασίασε τὴν προσοχὴν καὶ τὴν ἐπιτιμειότητα του ὡς πρὸς τὰς μετὰ τῆς Ἀγγλίας σχέσεις του. Ἀκαταπαύστως ἀνταλάσσονται τὰ δῶρα καὶ ἔνδειξεις τιμῆς μετὰ τοῦ Ρουντζιτ-Σιγγ, τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς ἐμπορικῆς εταιρίας τῶν Ἰνδιῶν. Καὶ εἰς μὲν τὸν βασιλέα τῆς Λαχόρης πέμπουσι λαμπροὺς ἵππους καὶ ὄχηματα, καὶ ἀντ' αὐτῶν λαμβάνουσι παρ' αὐτοῦ τὰ μαλακὰ σαλία τῆς Κασιμιρίας, λίθους πολυτίμους μεγάλης ἀξίας, καὶ τὸ σημαντικώτερον πάντων τὴν ἐλευθέραν κατοπτέυσιν τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ. Ὁ Ἰνδὸς ἡγεμὼν καὶ ὁ πρῶν διοικητῆς τῶν Ἰνδιῶν, λόρδος Βέντιγκ, ἀνταπέδιδον μετὰ τῶν αὐτῶν τὰς φιλικωτέρας προσήσεις· ἡ δὲ κατὰ τὰ 1831 ἔνδοξος εἴσοδος τοῦ εὐγενοῦς λόρδου εἰς Ρουνπούρ μεγάλην ἔκαμε καθ' ὅλην τὴν Ἀσίαν ἐντύπωσιν. Ἄλλως τὲ ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὁ Ρουντζιτ-Σιγγ, εἴτε ἀπὸ συμφέρον, εἴτε ἀπὸ κενωδρξίαν κινούμενος φαίνεται πλήρως εὐπροσηγορίας πρὸς ἅπαντας τοὺς Εὐρωπαϊκούς τοὺς ὁποίους εἴτε τὰ ταξείδια, εἴτε ὁ ἔρωσ τῆς ἐπιστήμης φέρουσι πρὸς τὴν

αὐτοκρατορίαν αὐτοῦ. Ἐνδύματα, βελάντια βουπίων, φερμάνια, προπεμπτήρια, πολῦτιμα ὑφάσματα, ῥέουσι ποταμιδὸν ἐπὶ ἐκείνου ὅστις δυνήθη νὰ ἐλκύσῃ τὸν Σίχον μονάρχην διὰ τῆς διηγέσεως τῶν ἀνακαλύψεων μας, καὶ τῆς προόδου τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν ἡμῶν. Ἡ περιέργεια αὐτοῦ διὰ τὰ πράγματα τοῦ πολιτισμοῦ μας εἶναι μεγίστη· ὁ δὲ τοιοῦτος ἔρωσ τοῦ γηραιοῦ βασιλέως παρέσχεν εἰς τὸν Βίκτορα Ζακεμῶν, σάλια, κυλάτια καὶ εἰκοσι περίπου χιλιάδας φράγκων· Τοῦτο διηγεῖται ὁ νέος οὗτος, τὸν ὁποῖον θρηγεῖ ἡ ἐπιστήμη, εἰς τὰς ἐπιστολάς αὐτοῦ μὲ πολὺ πνεῦμα.

Βεβαίως ἐπρεπε νὰ ἔχῃ μεγίστην περίνοιαν ὁ Ρουντζιτ-Σιγγ διὰ τὰ ἀνυψωθῆ μὲ τοιαῦτα περιορισμένα μέσα εἰς τοσαύτην ἐξουσίαν καὶ εἶναι ἐπομένως ἄξιον θαυμασμοῦ τὰ διπλωματικά αὐτοῦ πλεονέκτηματα· ἀλλὰ συγχρόνως δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ ἐκφράσωμεν τὸ αἰσθημα τῆς ἀποστροφῆς ἀναλογιζόμενοι ὅτι τὰς πολλὰς πράξεις τοῦ βίου του ἀμαυρόνουσιν ἰδίως ἡ πλεονεξία, ἡ πανουργία καὶ τὰ ἄτακτα αὐτοῦ πάθη, ἅτινα σκανδαλωδῶς ἐπίδεικνυνται εἰς τὰ ὄμματα τοῦ λαοῦ του. Ἰδοὺ ἐν τούτοις πῶς μᾶς ἀπεικονίζει αὐτὸν ὁ Βίκτωρ Ζακεμῶν. « Ὁ παραδειγματικὸς οὗτος βασιλεὺς δὲν εἶναι ἅγιος· πολλοὺ γε καὶ δεῖ· οὗτος δὲν ἔχει οὔτε πίστιν οὔτε νόμον· ὁσάκις τὸ συμφέρον του δὲν τῷ ὑπαγορεύει νὰ ἦναι πιστὸς ἢ δίκαιος· δὲν εἶναι ὅμως σκληρὸς. Ἡ ἐπιβαλλομένη ὑπ' αὐτοῦ εἰς μεγάλους ἐγκληματίας ποινὴ εἶναι τὸ κόψιμον τῆς ῥινός, τῶν ὠτίων, τῆς χειρὸς· ἀλλ' οὐδέποτε ἀφαιρεῖ ζωὴν. Ἡ διὰ τοὺς ἵππους ἀγάπη αὐτοῦ κατατᾶ μέχρι μανίας· ἔκαμε φονικωτάτους πολέμους διὰ νὰ λάβῃ ἀπὸ γειτονικὸν κράτος ἕνα ἵππον τὸ ὁποῖον δὲν ἤθελον νὰ δώσωσιν ἢ νὰ τὸν πωλήσωσιν εἰς αὐτόν. Εἶναι εἰς ἄκρον ἀνδρείος, πλεονέκτημα σπάνιον μετὰ τῶν ἡγεμόνων τῆς Ἀνατολῆς· καὶ, μ' ὄλον ὅτι ἐπέτυχε πάντοτε εἰς τὰς στρατιωτικὰς αὐτοῦ ἐπιχειρήσεις, διὰ συνθηκῶν καὶ δολίων διαπραγματεύσεων, ἀνυψώθη, ἀπὸ ἀπλοῦ εὐκαταστάτου χωρικοῦ, γινόμενος ἀπόλυτος μονάρχης τοῦ Πέντοσπ καὶ τῆς Κασιμιρίας. Διὰ νὰ δώσωμεν τέλος εἰς τὴν εἰκόνα ταύτην, ἦτις δὲν παριστᾶ ὑπὸ εὐνοϊκῆν ἔποψιν τὴν τιμιότητα τοῦ Ρουντζιτ-Σιγγ, δυνάμεθα νὰ ἐπιφέρωμεν παραδείγματά τινα τῆς ἀίσχροκερδείας του ὡς ἐκ τῆς ὁποίας κατεπάτησε τὰ ἱερώτερα καθήκοντα τῆς φιλοξενίας.

Ὁ Σάχ-Κοτσιὰς, πρίγκιψ τῶν Ἀφγάνων, ἀποστερηθεὶς τῆς ἡγεμονίας του ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Σάχ-Μαχμουτ, κατέφυγεν εἰς τὰ ὄρη τῆς Κασιμιρίας. Ὁ Ρουντζιτ-Σιγγ δώσας πρὸς αὐτὸν ἐλπίδας περὶ τῆς ἐπικουρίας του, τὸν προέτρεψε νὰ ἔλθῃ εἰς Λαχόρην. Ὄθεν ὁ Σάχ-Κοτσιὰς, πρὶν ἢ ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴν πατρίδα του, κατάρθρωσε νὰ σώσῃ διάφορα πολῦτιμα πράγματα, καὶ σὺν τοῖς ἄλλοις τὸν περίφημον ἀδάμαντα τὸν καλούμενον Κόχη-Νούρ (ὄρος τοῦ Φωτός) ὁ ὁποῖος ἀφηρησθεὶς ἐν πρώτοις ἐκ Δέλῃς ὑπὸ τοῦ Ναδὶρ-Σάχ, μετὰ τὴν θάνατόν του, εἰς χεῖρας τοῦ πάππου του Σάχ-Κοτσιᾶ. Ὁ

Ὁ Ῥουντζιτ-Σίγγ ἐζήτησεν ἐπιμόνως τὸν πολυτίμον τοῦτον λίθον ἀπὸ τὸν φίλον του· ἀλλ' ἔλαβεν ἀπάντησιν ὄλως ἀρνητικὴν. Τότε δ' Ῥουντζιτ ἔθεσε φρουρὰν γύρωθεν τῆς κατοικίας τοῦ ἐξορίστου, ἰπαγορεύσας πρὸς αὐτὸν πᾶσαν μετὰ τοὺς ἔξω συκοινωνίαν. Τὰ μέτρα ταῦτα ἀπέβησαν ὄλως ἀνωφελῆ, ὅθεν μετεχειρίσθη τοσαύτας ὑβρεῖς, σοκοραντίας καὶ παντοειδεῖς ἀπειλὰς, ὥστε ὁ Σάχ-Κοτσιᾶς βχυρθεὶς συγχρόνως καὶ φοβηθεὶς, ἐνεχειρίσθη πρὸς τὸν Ῥουντζιτ-Σίγγ τὸν ἀδάμναντα, μ' ἄλλους ἐπίσης πολυτίμους λίθους.

Κατὰ τὸ 1818, τὰ Σιχικὰ στρατεύματα κυριεύσαντα τὴν πόλιν τοῦ Μουλτᾶν, ἐπανήλθον πλήρη σημαντικῶν λαφείρων, καὶ ἐνῶ προητοιμάζοντο νὰ διανεμίωσι ταῦτα εἰς τὰς οἰκογενεῖας των, ὁ Ῥουντζιτ Σίγγ ἐδημοσίευσε διαταγὴν πρὸς ἅπαντας τοὺς στρατιώτας τῶν νὰ παρακαταθέσθαι ἕκαστος εἰς τὸ ταμεῖον πάντα ἢ ὑπ' αὐτοῦ λαφυραγωγηθέντα· ἡ διαταγὴ αὕτη ἐξετελέσθη ἀμέσως. Διὰ τῶν τοιούτων μέσων τὸ κιβώτιον τοῦ Ῥουντζιτ-Σίγγ ὄλιγον κατ' ὀλίγον ἐπλήσθη, καὶ τὸ ἄτομόν του τοσοῦτον λαμπρῶς διάγει καλλωπιζόμενον διὰ πλουσίων κοσμημάτων, μαργαριτῶν καὶ πολυτίμων λίθων. Ὅσον περὶ τῶν ἐσόδων τῆς εἰς αὐτὸν ὑποτεταγμένης χώρας, ταῦτα ἀναβαίνουνσι κατὰ τοὺς γενομένους ὑπολογισμοὺς Ἀγγλων περιηγητῶν, εἰς 25,809,500 ρουπίας, ἐκάστη τῶν ὁποίων εἶναι ἀξίας 2 δραχ. 78 λεπ. (περίπου 77,000,000). Σημειοτέων ὅμως ὅτι ὁ βασιλεὺς κάμνει διὰ λογαριασμόν του διαφόρους βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις, ὧν ταυτοχρόνως καὶ εἰς ἀκρομονοπωλητής. Ὁ ἀριθμὸς τῶν στρατευμάτων αὐτοῦ (πεζικῶν καὶ ἵππικῶν) ὑπολογίζεται εἰς 82,14, καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν κανόνιων του εἰς 377 ἔξ ὧν 100 ἔκ τὸν ἐξωτερικὸν πόλεμον καὶ τὰ λοιπὰ πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν φρουρίων. Τόσῳ πολυἀριθμοὶ καὶ τόσῳ καλῶς διοργανισμένοι στρατιωτικαὶ δυνάμεις ἐν τῷ μέσῳ λαοῦ ἀγροίκου, παρέχουσι τὴν ἐλπίδα τῆς συντηρήσεως τοῦ βασιλείου τῶν Σίχων. Μ' ἄλλα ταῦτα εἶναι ἀναμφρόλον ὅτι τὸ Κράτος τοῦτο, ἔργον τυχαίας πολιτικῆς ἠνευ ἐθνικῶν ριζῶν, ἄνευ πνεύματος πατριωτικῆς, χωρὶς ἀποστολὴν μέχρι τοῦδε δικατάληπτον ἢ εφουῆ, δύναται νὰ ἐπιζῆσθαι εἰς τὸν θεμελιωτὴν αὐτοῦ; Ἀπὸ τοῦδε δὲ διάδοχος θεωρεῖται γενικῶς ἀνίκανος εἰς τὸ νὰ φέρῃ τὸ βῆρος τῆς ἐξουσίας. Τσα ἄλλα Κράτη τῆς Ἀσίας ἀνεφάνησαν ἀφρῆς, ἐμεγαλύνθησαν ἐν ῥοπῇ ὀρθαλοῦ, καὶ ἀνελθρθησάν ἄμα, ἡ δώσαται εἰς αὐτὰ ὑπαρξιν καὶ δόξαν, χεῖρ ἀπεσῦρθη, κ' ἐψυχράνθη ὑπὸ τοῦ θανάτου! Ἡ φύσις τῆς διοικήσεως, ἡ ἠθικὴ καὶ διανοητικὴ κατάστασις τῶν λαῶν τοῦ Πέντιοσιπ ἐνισχύουσι ἀρκούντως τὰ εἰκασίας ταύτας, τὰς ὁποίας εὐρομεν ἀρκούντως δικαιολογουμένας. εἰς τὸ πρὸ ἐνὸς ἤδη ἔτους ἐν Κακούττα ἐκδοθὲν σύγγραμμα ὑπὸ τοῦ Κ. Πρίνσεπ πὸ τὸν τίτλον Origin of the Sikh dower in the Punjab, οὗτινος ἡ γαλλικὴ μετάφρασις μετ' ὀλίγον δελεῖ ἐκδοθῆ.

Εἴπομεν ἤδη τίνι τρόπῳ ἡ περιέργεια τοῦ κοινοῦ κυρίως διερεθίσθη ἐπὶ τῆς ἱστορίας τῆς αὐτοκρατορίας

ταύτης, ὡς ἐκ τῆς ἐπιβρόχης ἢ ἐξήσκησαν ἐν αὐτῷ Γάλλοι τινές. Ὁ Ῥουντζιτ-Σίγγ ἐπεθύμησε πάντοτε νὰ δώσῃ εἰς τὸν στρατὸν του εὐρωπαϊκὸν διοργανισμόν· ἐδέχθη μάλιστα πολλάκις ξένους εἰς τὸν στρατὸν του, ἰδίως τοὺς Ἀγγλους· ὅσοι εἶχον παραιτηθῆ ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐμπορικῆς Ἑταιρίας τῶν Ἰνδιῶν. Κατὰ τὰ 1822 μίαν τῶν ἡμερῶν, δύο Εὐρωπαῖοι ἐπαρουσιάσθησαν εἰς τὸν βασιλεῖα (ἀνάκτορα) τοῦ Ῥουντζιτ-Σίγγ, ὡς ἐλυτθέντες ὄθην ἀπὸ τὴν σφῆμν τοῦ βασιλείως τῆς Λαχόρης. Ἦσαν δὲ οὗτοι δύο ἀξιωματικοὶ τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ, ὁ Κ. Βεντούρας Ἰταλός, καὶ ὁ Κ. Ἀλλάρδ Γάλλος. Ἀμφοτέρω ἐγκατέλειπον τὴν Γαλλίαν μετὰ τὸ δυστύχημα τοῦ Οὐατερλώ, διαφυγόντες ὡς ἐκ θαύματος εἰς τὴν ἀντίδρασιν τῶν βασιλικῶν τῆς μεσημβρίας, καθ' ἣν ὑπέπεσον ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν σαρτάρχης Βροῦνε. Οὗτοι εἶχον ἤδη ὑπηρετήσει εἰς Περσίαν· ἀλλὰ μὴ ὄντες εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν κατάστασιν των, ἀπῆλθον διὰ τοῦ Κανδαχάρ καὶ τοῦ Καβούλ εἰς Λαχόρην. Ὁ Ῥουντζιτ τοὺς ὑπέδεχθη εὐμενῶς· ἐν τούτοις ἐπροσκάλεσεν αὐτοὺς κατὰ πρῶτον νὰ τῷ ἀπευθύνωσι αἰτήσιν γεγραμμένην Γαλλισί. Τὴν ἀναφορὰν ταύτην ἐπέμψεν πρὸς μετάφρασιν πρὸς τὸν ἐν Λονδίαν πρακτορα αὐτοῦ.

Βεβαιωθείς ὅτι ἦσαν Γάλλοι, ὁ Ῥουντζιτ-Σίγγ δὲν ἐδίστασε νὰ κατατάξῃ τοὺς δύο τούτους ἀξιωματικούς εἰς τὰς τάξεις τῶν στρατευμάτων αὐτοῦ. Ἐν πρώτοις ἐπεφόρτισεν αὐεὺς νὰ διδάξωσι τὸν στρατὸν τῆς πρωτευούσης του τὴν ἐγκύμανσιν τῶν ὄπλων κατὰ τὸν εὐρωπαϊκὸν τρόπον. Ὁ Κ. Ἀλλάρδ ὅστις ὑπῆρξε λοχαγὸς τοῦ ἵππικοῦ τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς τοῦ Ναπολέοντος, διατάγει ἀκολούθως νὰ σχηματίσθαι ἐν σῶμα δραγόνων ὀπκισμένων κατὰ τὸν γαλλικὸν τρόπον. Ἡ ἐπιτηδεύσις τοῦ Γάλλου τούτου ἐφείλκεσε πρὸς αὐτὸν τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ Ῥουντζιτ-Σίγγ, ὅστις τῷ ἔκαμε μυρίας χάριτας, καὶ μετεχειρίσθη αὐτὸν εἰς σπουδαιοτάτας ὑποθέσεις· ὁ τωρινὸς βαθμὸς του εἰς τὸν Σιχικὸν στρατὸν ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸν τοῦ στρατηγοῦ διοικούντος χωριστὸν σῶμα. Ὁ στρατηγὸς Ἀλλάρδ εἰτήγαγεν εἰς τὸν Σιχικὸν στρατὸν τὰ τρία χρώματα. « Ἡ σημαία τοῦ στρατηγοῦ Ἀλλάρδ, » ἔγραψε κατὰ τὰ 1831 ὁ Β. Ζάκωμων, ἠτύχησεν » εἰς τὴν χώραν ταύτην. Πρὸ ὀκτώ ἐτῶν ὁ Κ. Ἀλλάρδ » εἰτήγαγεν αὐτὴν εἰς τὸν ὑπ' αὐτὸν στρατὸν· οἱ Σί- » χαι εἶναι ἀγαθοὶ ἄνθρωποι καὶ δὲν ἐνοοῦσι τὰς » λεπτολογίας. Ὁ Ῥουντζιτ ἠξέφειρε μόνον ὅτι τοιαύ- » τη ἦτο ἡ σημαία τοῦ Ναπολέοντος μεθ' οὗ κολα- » κεύεται νὰ παρομοιάζεται. »

Ὁ στρατηγὸς Βεντούρας, λοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας ἔλαβε ἐπίσης βαθμὸν ἐν τῷ Σιχικῷ στρατῷ· ὑπῆρέτησε τὸν Ῥουντζιτ-Σίγγ εἰς πολλὰς πολλοῦ λόγου ἐπιχειρήσεις. Αὐτὸς π.χ. διετήρησε εἰς τὸν Σίγγ ἡγεμόνα τὴν κατοχὴν τῆς ἐπαπειλουμένης πόλεως Πισαῦερ δι' αὐτὸν ἔλαβε τὸν λαμπρὸν ἵππον Λεῖλη πρόμιστος καὶ ἀμετάτρεπτος ἄρος τῶν διαπραγματεύσεων· ὁ αὐτὸς πάλιν μετ' ὀλίγον, ἐνίκησε ἐντελῶς τὸν Σεῖδ-Αχμέτην. Ὁ ὑπολοχαγὸς Βοῦρνες περιώνυμος συγγραφεὺς τῆς ἐν Βόκχαρα περιηγήσεως

καὶ ὁ Κ. Πρίντσιπ, ἀναφέρουσι καὶ τρίτον ἕτερον Γάλλον, τὸν Κ. Κούρι, παλαιὸν σπουδαστὴν τοῦ Πολυτεχνικοῦ Σχολείου, διοικούντα σήμερον ἐπὶ τοῦ Ἰνδοῦ ἐν σάμα πεζικοῦ καὶ ἕτερον πυροβολικοῦ. Καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι διὰ τῆς ἐμφρόνου διαγωγῆς τῶν εἰλικυσαν εἰς ἐκτοὺς τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ Ῥουντζι-Σίγγ καὶ συγχρόνως ἠξιώθησαν τὰ εὐνοικώτερα ὑπὲρ αὐτῶν δείγματα τῆς ὑπολήψεως τῶν Εὐρωπαίων ὅσοι ἐπισκέφθησαν τὰς χώρας ταύτας. Ὁ Βίκτωρ Ζάκεμων, δὲν εὐρίσκει ἱκανοὺς λόγους διὰ τὴν εὐμενῆ προθυμίαν τοῦ στρατηγῶ Ἀλλάρδ, τοῦ ἐξομαλύνῃ πᾶν ὅτι ἠδύνατο νὰ φέρῃ πρόσκομμα εἰς τὰς ἐπιθυμίας του, νὰ πληροφορηθῆται περὶ τῶν ἀναγκῶν αὐτοῦ, νὰ προδιαθέτῃ ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ πνεῦμα τοῦ Σίγγου ἡγέμενος. «Τί θέλει γίνεῖ ὁ στρατηγὸς Ἀλλάρδ,» εἴγραφεν ὁ Ζάκεμων, μετὰ τινὰ ἀβεβαιότητα ἥτις δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς κακοῦ οἰωνοῦ, δὲν θέλει ἴσως ἐπανεῖθῃ «ποτέ εἰς Γαλλίαν, ἢ ἴσως ἐπανεῖθῃ με ἐμέ.» Ἐν τούτοις ὁ στρατηγὸς Ἀλλάρδ ἐπανεῖθῃ ἐν Γαλλίᾳ, ὁ δὲ δυστυχῆς νέος δὲν θέλει ἐπανεῖθῃ ποτέ. Ἀπεχωρίσθη πρὸς τινα καιρὸν ἀπὸ τῶν Ῥουντζι-Σίγγ καὶ εὐρίσκειται εἰσέτι ἐν Γαλλίᾳ, ἀναχωρῶν ἀπὸ αὐτῆν θέλει ἀφήτῃ τοῦλάχιστον τὰ τέκνα αὐτοῦ, ὥστε νὰ λάβωσιν ἀνατροφὴν τῆς ὁποίας τὰ ἀγαθοεργήματα αὐτὸς ὁ ἴδιος ζητεῖ νὰ δώσῃ ἐν τῇ Ἀνατολῇ. Βασιλικὸν ἐξεδόθη διάταγμα ἵνα διατηρηθῇ εἰς αὐτὸν τὴν ἐθνικότητα τοῦ Γάλλου. Α.

Μὲ τὸ ὄπλον τοῦτο δὲν διατάξωσι νὰ προσβάλωσι τὴν μεγαλύτεραν καὶ ἀγριοτέραν ἄρκτον. Ὅταν τὸ θηρίον τοῦτο ἀνεγερθῆ ἐπὶ τῶν ὀπισθινῶν πεδῶν του, διὰ νὰ προσβάλῃ τὸν κυνηγὸν μετὰ τοὺς ἐμπροσθινούς, αὐτὸς γο-

νατίσας ὀλίγον βυθίζει τὴν μάχαιράν του εἰς τὴν κοιλίαν τῆς ἄρκτου, καὶ τὴν ῥίπτει πάντοτε νεκρὰν εἰς τοὺς πέδας του· ἀλλ' ἢ πρὶς αὐτῆ ἀπαιτεῖ τόσον ψυχρὰν γενναϊότητα, τόσην προσοχὴν, ὥστε κατανατᾷ ἀξιοθαύμαστος ἢ ἐπιτηδεϊστὴς τῶν κυνηγῶν τούτων.

ΦΙΝΜΑΡΚΙΑ.

Ἡ Φινμαρκία ἢ Νορβηγικὴ Λαπωνία κεῖται μεταξὺ τοῦ ἀρκτικοῦ παγωμένου ὠκεανοῦ καὶ τῆς Ῥωσσίας. Ἡ χώρα αὕτη εἶναι ἡ ἀγωνιωτέρα τῶν τῆς Ἀρκτου. Ὁ ἥλιος μέλει τρεῖς μῆνας τοῦ ἔτους ἀναφαίνεται, ἢ δὲ γῆ προσάγει μόνον βρῦον καὶ ὀλίγα χαμόκλαδα. Εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς χώρας ταύτης ἀπαντῶνται εἰς μεγάλας ἀποστάσεις ἀνὰ τέσσαρες ἢ πέντε καλύβες αἰώνως σχηματίζουσι τὰ χωρία ἢ τὰς κωμοπέλεις. Οἱ Φινμαρκιοὶ κατοικοῦσι προτιμώτερον τὰ παράλια διότι ἡ ἄγρα εἶναι τὸ πρῶτιστον αὐτῶν ἔργον καὶ ἡ μόνη τῶν πρέσβος. Εἰς τὴν ἐκτεταταμένην ταύτην χώραν τὴν ἔχουσιν 450 μιλλίων μᾶκρος καὶ 70 πλάτος μέλις 30,000 κάτοικοι λογιζόνται. Οἱ ἄνδρες φέρουσι μακρὰ γένεια, πλατείαις περισκελίδας, καὶ συνδάλια ἐκ τοῦ φλοιοῦ τῶν δένδρων. Αἱ γυναῖκες ἐνδύονται ὡς καὶ οἱ ἄνδρες, φέρουσιν βλωγὸν ἐξ ὕλων περιδέραια, καὶ βαρέα ἐνώτια. Οἱ Φινμαρκιοὶ ἀγαπῶσι τὸν χορὸν, καὶ ἔχουσι μεγάλην κλίσιν πρὸς τὴν μουσικὴν. Ἀποδίδουσι τὴν ἐφεύρεσιν τῆς μουσικῆς εἰς ἕνα Θεὸν ὅστις ἔκλαυσεν διὰν κατὰ πρῶτον ἔκρουε τὴν κιθάραν. Οἱ ἱεραπόστολοι τῆς Δανιμαρκίας διέδωκαν ἀρχὰς τινὰς μαθήσεως μεταξὺ τῶν ἀγρίων τούτων ἀνθρώπων. Οἱ περὶ τὴν παραλίαν κατοικοῦντες εἶναι πλέον πεφωτισμένοι ἀπὸ τοὺς εἰς τὰ μεσόγεια μέρη· ἀλλ' ὅλοι ἐν γένει εἶναι ἐπιτήδαιοι. Ῥωμαῖοι, νουνεχεῖς καὶ ἄνδρες. Τὸν χειμῶνα, ὡς μόνον ὄπλον φέροντες μάχαιραν κρεμαμμένην εἰς τὴν ζώνην των, ἀπέρχονται εἰς τὴν θήραν τῶν ἀγρίων θηρίων.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Τὸ τέταρτον ἔτος τῆς Εὐτέρης ἄρχεται μετὰ τὸ προσεχὲς 73^{ον} φυλλίδιον.

Ὅσοι τῶν Κ. Κ. συνδρομητῶν ἀνανέωσαντες προπληρώσωσι τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ τέταρτον ἔτος θέλουσι λάβει ΔΩΡΕΑΝ ὀλόκληρον τὸ ὠραῖον μυθιστόρημα ὁ ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο θέλομεν ἀποσέλει εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν Κ.Κ. συνδρομητῶν ἀφοῦ λάβωμεν τὰ χρήματα τῆς συνδρομῆς του, καὶ τοῦτο ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐξαφίσεως. Ἡ ἡμέρα τῆς ἀποπερατώσεως τῆς ἐκδόσεως του θέλει ἀναγγελθῆ. Ὅταν συνδρομητῆς προπληρώσας δὲν λάβῃ τὸ μυθιστόρημα ὁ Δημοδιδάσκαλος, ἄς εἶναι βέβαιος ὅτι δὲν ἐλάβομεν τὰ χρήματα τῆς συνδρομῆς του. Παρακαλοῦνται οἱ Κ. Κ. ἐπιστάται των ταχυδρομείων, καὶ ἰεῖδικοὶ ἀνταποκριταί μας νὰ μᾶς εἰδοποιήσωσιν ἐγκαίρως τὰ ὀνόματα των συνδρομητῶν διὰ νὰ μὴ συμβῇ ἀργοπορία εἰς τὴν ἀποστολὴν των φυλλαδίων.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΗΣ ΕΥΤΕΡΗΣ.